

Tőkés László: a szabadság egy és oszthatatlan

2014. 3. 17.

Az **Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács** és az **Erdélyi Magyar Néppárt** Bihar megyei szervezeteinek nagyváradi megemlékező ünnepségét még ragyogó, verőfényes tavaszi időben, ihletett időzítéssel tartották meg szombaton délelőtt.

Előbb Rulikovszki Kázmér síremlékénél tisztelegtek a két szervezet vezetői, munkatársai a városi köztemetőben, amely a lengyel származású, cári szolgálatban Erdélybe vezényelt dzsidáskapitány nevét viseli mind a mai napig. Az ifjú tiszt 1849 megszökött az orosz ulánusoktól és a magyar szabadságharc mellé állt, Bem oldalán harcolt, a világosi fegyverletétel után Görgey átadta Paszkevicznek, a cári intervenciós hadsereg főparancsnoka pedig augusztus végén Váradon kivégeztette az alig 22 éves Rulikovszkit.

Ezt követően **Nagy József Barna**, az EMNT partiumi régióelnöke vezetésével koszorúzás következett a rogeriuszi református templom udvarán, ahová a méltatlanul felszámolt Olaszí temetőben nyugodott szabadságharcosok sírköveit menekítették pár éve a bulldózerek útjából. 11 órakor Petőfi Sándor mellszobránál tisztelgett az idősek és fiatalok gyarapodó csapata a nemzet költője nevét viselő parkban, ahol Török Sándor, az EMNT megyei elnöke felolvasta a tizenkét pontot. A főutcai Barátok templomának kriptájában Farszádi Kovács Mihály síremlékénél Moldován Lajos teológus, tanár mondott rövid beszédet, megemlékezve nemcsak Bem egykori segédtszjtjéről,

hanem arról a több száz régi váradi polgárról is, akinek maradványai itt pihennek.

Az altemplomból az Ezredévi Emléktérre vonultak az emlékezők, ahol a déli harangszót követően Szacsвай Imre szobránál a mintegy háromszáz fős ünneplő sokaságnak tolmácsolta Orbán Viktor miniszterelnök üzenetét Barabás János kolozsvári konzul.

Tőkés László európai parlamenti képviselő, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke történelmi ívű ünnepi beszédében párhuzamot vont a múlt és jelen harcai, törekvései, vágyai között, megállapítva: az erdélyi magyarság mostani szabadságharca az autonómiaharc. Megemlítette, hogy a 2014-es évet a partiumi autonómia évévé nyilvánította az EMNT, de nem szabad megelégedni csak a Székelyföld vagy csak a Partium autonómiájával, Erdély autonómiájáért is síkra kell szállni. Arra utalván, hogy Románia jelenlegi himnusza is Petőfi Nemzeti dalából ihletődött, kijelentette: a szabadság egy és oszthatatlan, és egy elnyomó nép soha nem lehet szabad. „Ha minket elnyomnak Romániában, ez a románoknak is a korlátozott szabadságát jelenti” – fogalmazott.

Tőkés László megismételte a román média által sokat bírált kijelentését, hogy az erdélyi magyarság is a krími tatárok sorsára jut, ha nem sikerül kivívnia autonómiáját. „Meg kell védenünk a tatárokat, az ujjurokat, a tibetieket, a szerbiai vlahokat, az ukrainai románokat. Ez a mai szabadságharc” – jelentette ki. Úgy vélte, ma is érvényes az Unió, Erdéllyel! jelszó, amelyre hét évvel ezelőtt az európai parlamenti választási kampányát építette, s amely áthallásosságában egyszerre vonatkozik az európai integrációra és a magyar nemzet határok feletti közjogi egységére. Hozzátette, a jelenkori szabadság kivívásához a szabadságharc mellett igazságharcra is szükség van. „Az igazságharcnak és a szabadságharcnak legyünk hűségesebb katonái!” – jelentette ki Tőkés László, aki bevallotta: rengeteg meghívásnak kellene eleget tennie nemzeti ünnepünkön, de Nagyváradot nincs szíve kihagyni.

Csomortányi István, az Erdélyi Magyar Néppárt Bihar megyei elnöke, a Partiumi Autonómiatanács elnöke a magas során a márciusi ifjak tettét méltatta és a mindenkori ifjúság szerepét, felelősségét boncolgatta. Bátor, már-már gyújtóhangú beszédében éles kritikával illette azokat, akik a magyar nemzet szolgálatát hangoztatva, a magyar kisebbség érdekeinek védelmével és közképviselésével a szájukon szűk magán- és csoportérdekekért törtetnek. „Mi, erdélyi magyarok, ma, 2014 márciusában, dacára annak, hogy Európai Unió polgárai is vagyunk, mégsem vagyunk szabadok. És nem vagyunk egyenlők ebben a hazában sem, és hiába a kinyújtott kezünk, az azt magától folyton elűtő többség testvérének sem tart bennünket. Ki kell mondani, ennek a helyzetnek a fenntartói és haszonélvezői között azok is ott vannak, akiket azzal bízott meg az erdélyi magyarság, hogy képviseljenek bennünket. A 166 évvel ezelőtti békés márciusi események célja nemzeti önállóságunk visszaszerzése volt. Mai nyelven szólva a magyar nemzetnek a Habsburg-birodalmon belüli széleskörű autonómiája volt a cél. Az akkoriakkal ellentétben mai erdélyi vezetőink kisorsognak a parlamenti ülésterem hátsó ajtaján, mikor az autonómiáról szavaz a törvényhozás. Míg a nép Marosvásárhelyen, az utcán követeli az autonómiát, mai vezetőink Bukarestben alkudoznak a bőrünkre, hogy most épp hány bársonyszéket kapjanak abban a kormányban, mely nem sokkal korábban eljárást indított azok ellen az önkormányzatok ellen, melyek ki merték tűzni a székely zászlót. Egyes mai vezetőink letagadják a négyszázezer partiumi magyar területi autonómiához való jogát, helyette hazug és megtévesztő módon holmi partiumi fejlesztési régióért gyűjtene aláírásokat, hogy aztán még azokkal se kezdjenek semmit. Odáig romlott helyzetünk, hogy ma már nem az önálló állami magyar egyetem vagy az autonómia a tét, hanem nemzeti szimbólumaink szabad használata. Ezt hozta az elmúlt 25 év kijárási, kislépési érdekképviselése. Bécset felcseréltük Bukarestre” – jelentette ki Csomortányi.

A beszédek között és után szavalatok és énekszámok hangzottak el a két felekezeti gimnázium diákjainak, a Nagyvárad Asszonykórusnak és a Várad Dalnokainak a jóvoltából. Politikai és civil szervezetek, oktatási intézmények helyezték el koszorúikat az 1849-es debreceni országgyűlés mártír jegyzőjének szobránál, az ünneplők illedelmesen megtapsolták az RMDSZ képviselőjének tisztelgését is. A székely és magyar himnusz közös eléneklésével ért véget a polgári oldal hivalkodástól mentes köztéri ünnepe Nagyváradon.

